

Biserica românească salută «Columna»

Parcă ieri am fost dus de-acasă să fiu școlit, să mă ridic măcar cu o șchioapă mai sus decât țaranii de la coarnele plugului ce revarsă cu răbdare brazdele pământului Bărăgamului, făcînd din el unul din bogatele grînare ale Europei.

Parcă ieri am urcat pragul studiilor universitare, cînd consătenii mă întrebau de vreau să ajung domn mare cu atîta carte ce încovoiaie spatele, îngreuiază capul și uneori împușinează sănătatea.

Parcă ieri mi-a fost dat să intru în pîntecele mării păsări cu cioc de oțel ce m-a purtat în Mediolanul Italiei, unde mi-am plecat genunchii la moaștele Sfîntului Ambrozie și am holbat ochii plini de mirare la minunata dantelărie în piatră a imensului Dom străjuit de statuia Prea curatei Madonine.

Si parcă ieri am întîlnit aici, în plin Occident, fii ai Neamului din tot spațiul mioritic, din Banat și Bucovina, din Basarabia și Maramureș, din Muntenia și Transilvania, din Moldova și Oltenia, mistuiți de dorința de a fi uniți, de a fi ei înșiși de a vorbi limba sfîntă a vechiilor cazanii și a cîntecelor care încep cu «nani, nani».

Hai să ne-nfîlîm și noi! – au zis unii; hai să ne unim și noi! – au spus alții; că doar n-om fi păgîni – am zis împreună, să avem o biserică de lege străbună!

Doar în tinda bisericii a luat ființă școala! În biserică putem manifesta legătura sufletească dintre noi, închinîndu-ne, și rugîndu-ne împreună să ne păzească cel de sus de boală, de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de năvălirea altor neamuri și de războiul cel dintre noi». În biserică fii Neamului românesc, de la vlădică pînă la opincă, au găsit întărirea credinței, înprospătarea nădejdiei și tăria reînvierii după fiecare grea încercare. Biserica ne binecuvîntează copiii, ea ne unește feciorii, ea conduce pe ultimul drum pe cei plecați dintre noi. Ea este viața noastră și fără ea viața-i searbădă, fiindcă numai în comuniune cu Dumnezeu, izvorul vieții, omul poate găsi sensul superior și tainic al vieții sale. Tocmai de aceea Neamul de la Dunăre, Carpați și Marea Neagră concepe credința ca lege vitală a existenței sale; o numește «lege strămoșească» și o traduce în viața de fiecare zi prin «omenia românească».

Au trecut ani de atunci. Pot fi numiți pe degetele de la mîini, nu-s mulți, dar destui pentru ca această comunitate românească să se integreze în viața celorlalte comunități existente în această metropolă europeană, mărturisînd prind însăși existența sa despre un Neam și o Biserică cu tradiții, cultură și idealuri superioare.

Se stabilesc contacte, se fac întruniri, se amintesc ale spiritului mari figuri. Paștele-i Paște, cu ouă roșii și pască. Crăciunul-i Crăciun ca în străbuni. Botezul-i cu sărbătoare, nunta cu încununare iar parastasul cu pomneți și lumînare. Spovada-i ca acasă, slujba-i frumoasă și ofrandele binecuvîntate pe masă. Si atunci casa Domnului nu-i numai a Lui, ci și a mea, și a ta, a noastră a tuturor, dăruiți de El cu demnitatea domnească cea după har.

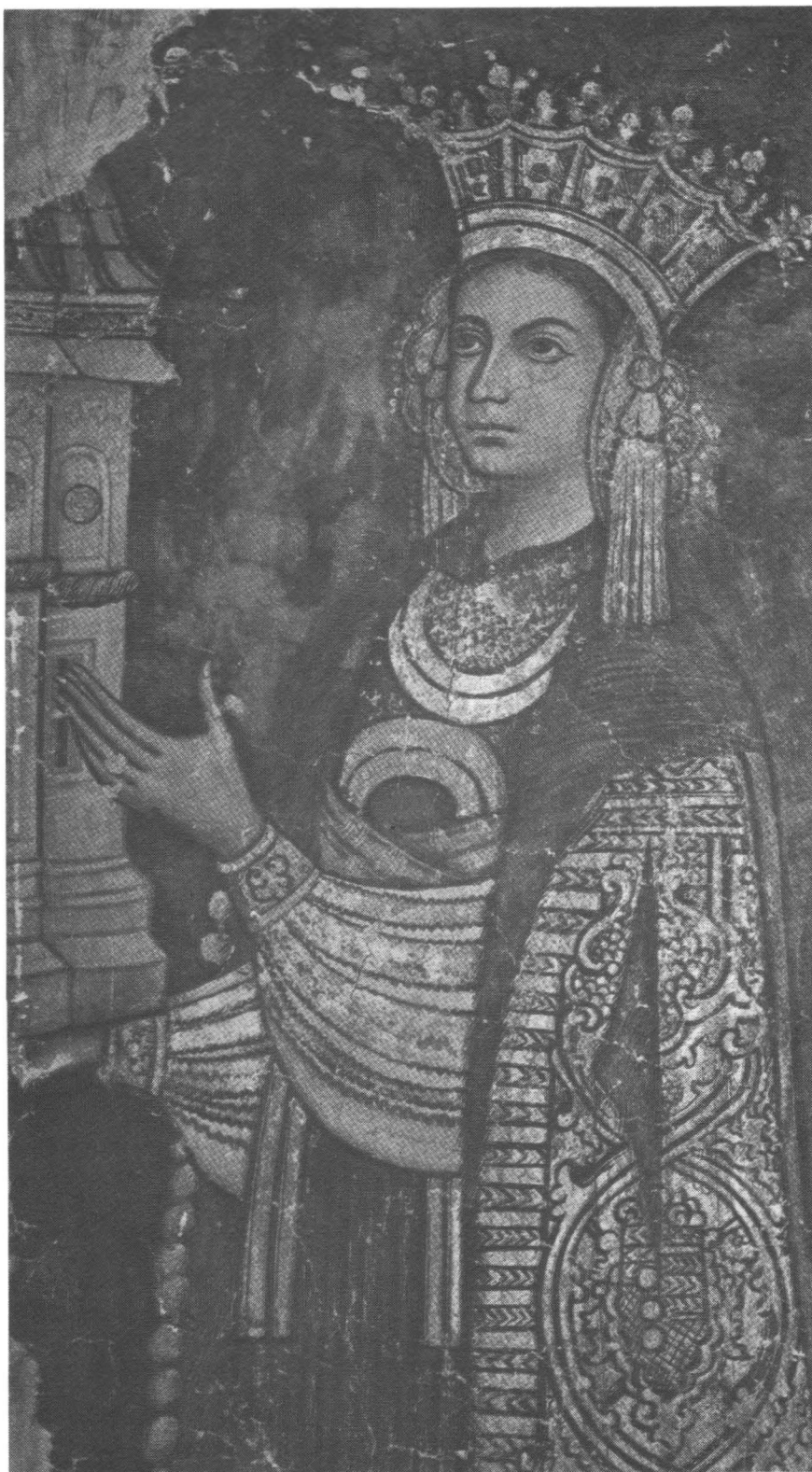
Biserica noastră ne îmbrățișează pe toți, ne mîngîie și alină dorul, căci numai ea ne cunoaște sufletul. Așa mică cum e, cu ale sale icoane pe pereți, ne prezintă un Dumnezeu apropiat, bun, înțelegător cu slăbiciunile noastre de fii rătăcitori pe ale lumii valuri.

Situația noastră și a multora ca noi este bine exprimată de

scriitorul preot Gala Galaction, care în 1931, în urma unei vizite în Italia, scria: «...tu ești născut, tu ești plămădit sufletește pravoslavnic (ortodox n.n.), în bisericuțe-i atacuri, unde zvonul muzicii orientale..... și-a imprimat un sigiliu de neșters pe toată viața. O, bunuri Sfinte ale sufletului și ale neamului, trebuie să te azvîrle nevoile și împrejurările la sute și mii de kilometri departe de vatra și de mormintele strămoșilor tăi, ca să-ți dai seama desăvîrșit cât de mult ești al tulpinei tale naționale al limbii date și al bisericii tale!».

Aceasta-i și situația fraților români din Roma eternă, Roma catacumbelor și a Papilor, dar mai ales Roma lui Traian, obîrșia latinității noastre. Ați venit să vă închinați Columnei strămoșului împărat și v-ați dat seama că purtați cu voi Dacia sufletului și ați ființat o Dacie, ca asociație. Si-ați zis că nu puteți concepe Dacia Decebală fără Columna Traiană. De aceea v-ați gândit să dați «Daciei» o «Cumnă», care să fie purtătoare de cuvînt a gândurilor, sentimentelor și aspirațiilor voastre. De acum despre voi glăsuiște «Cumnă» și pe aceasta o salută «Biserica Românească».

Pr.
Traian Valdman

CURTEA DE ARGES (sec. XVI - fresca).

Portretul Domnitei Ruxandra, fiica, lui Neagoe Basarab (detaliu).